

Joh.13:31-35, 4:e sönd i påsktiden 3:e årg. 140511

”Det var natt”, så lyder kort och gott meningen innan dagens text. Jesus och lärjungarna har ätit den sista måltiden tillsammans. Också Judas var med, han som skulle komma att förråda honom.

Han visste vad han skulle göra, Jesus visste vad han skulle göra. Ändå fick han vara med. Brödet och vinet var till också för honom. ”Men Judas tog brödet och gick genast ut, det var natt.”

Och när det har skett, när natten stod tät utanför. Och gissar jag, också speglar själva känslan inne i rummet. Så säger Jesus, kanske lite kryptiskt, ”Nu har människosonen förhärligats.” och på ett typiskt Johanneiskt sätt låter han Jesus berätta om detta förhärligande.

Men i alla ordsvägningar blir det lätt så invecklat att man har lite svårt att förstå, vem, var och hur?

Det är inte bara natt, vi kan också se hur själva tiden och riktningarna liksom vacklar. ”Nu har Människosonen förhärligats, och Gud har förhärligats i honom. Är nu Gud förhärligad i honom skall Gud också förhärliga honom i sig, och han skall snart förhärliga honom.”

Jesus har förhärligats på samma gång som också Gud ska förhärliga honom i sig.

Ordet förhärliga är en typisk Johanneisk term. Det är inte helt lätt att hitta ett annat ord, kanske kan man säga ärad av Gud, eller får del av Guds härlighet. Det riktar sig dels framåt, på döden och uppståndelsen. Gud ska snart förhärliga honom säger han. Natten, mörkret, förrådandet, lidandet och döden är både en del av det, och leder in i förhärligandet på påskdagens morgon. Så kan natten och mörkret vara en del av vägen som leder till livet. Vägen till livet, det var ju temat för dagen.

Men det handlar ju också om Jesu liv här på jorden. Människosonen har ju redan förhärligats säger han ju också. Det handlar om ordet som blev kött. I Jesus fick Gud ett ansikte. Och då Gud verkade genom Jesus, när han sa det han sa, gjorde det han gjorde, var den han var. Då kan vi se, ana och kanske förstå, hur och var Gud är... Människosonen har förhärligats genom Gud. Och Gud har förhärligats genom honom.

Ännu en kort tid är jag hos er, mina barn säger sen Jesus Ni kommer att leta efter mig, men dit jag går kan ni inte komma. Men ett nytt bud ger jag er...

Ja, det är som om han säger, jag går bort ifrån er, men det enda jag begär av er, er uppgift är: Att ni ska älska varandra. ”Så som jag har älskat er ska ni också älska varandra.”

Är det så enkelt? Är det det, det hela handlar om? Att vägen till livet, för oss, för dig och mig och vårans värld skulle handla om just kärlek, om att älska och bli älskad? Det låter ju så enkelt, och på samma gång, kära nån vad svårt.

Att få känna sig älskad är gott, det kan kännas helt underbart. Att få känna sig sedd och bekräftad. Att veta att i det här sammanhanget får jag vara den jag är. Trots alla mina fel och brister, trots det jag är och trots det jag inte är. Ingen vill eller önskar

missförstå mig. Kanske kan vi få känna det i familjen, kanske bland vänner och det är ju vår längtan och önskan, att det ska få finnas också i församlingen.

Ja, vi vet att älskas det är gott. Men att älska det är kanske inte alltid så enkelt. Det finns människor runtomkring mig som faktiskt går mig på nerverna. Det finns människor som tycker så diametralt olika än jag själv och jag undrar hur det egentligen står till. Det finns människor som jag ibland upplever som elaka, både mot andra och varandra. Ja, hur skall jag älska när jag överhuvudtaget inte vet hur jag ska handskas med vissa?

Är jag kärlekslös då? Är jag också kall och elak då?

Kanske är det inte bara det det handlar om. Kanske blandar jag ihop begreppen. Jesus älskade, men han var inte alltid snäll. Jesus älskade, men han kallade ofta saker och egenskaper för dess rätta namn. Jesus älskade, men han var också så provokativ att man till slut kände att man var tvungen att ta livet av honom.... "Såsom jag har läskat er så skall ni också älska varandra."... och han älskade så till den milda grad att också judas fick vara med och dela brödet och vinet innan han gick ut i natten.

Vägen till livet, en kärlek som säger att du får vara du och jag får vara jag. Där min tro, min hudfärg, min sexuella läggning eller vad månne vara, inte sätter gränser för tillhörighet. Det finns nog ingen annan väg.

Vägen till livet, där kärleken säger, det finns bara ett vi, det finns egentligen inga dom. Det finns nog ingen annan väg.

Eller vägen till livet, där kärleken gör att man säger det som måste sägas, att man gör det som måste göras. Det handlar om orättvisorna och freden, om det rättfärdiga mot orätten. Det finns nog ingen annan väg.

Jag tänker att liv och vägen dit har med liksom med vår frihet att göra. Om vår längtan efter frihet. Men då tänker jag inte på den frihet som säger att du är fri att göra precis vad du vill. För det första är jag inte säker på att det verkligen är frihet. Och för det andra så är det väll så att hela våra liv bygger på relationer. Relationer till andra, att vara beroende av, att ta hänsyn till, att ta ansvar för. Nej frihet kan man inte uppleva liksom för sig själv. Tro är relation, liv är relation och min egen frihet handlar om relation. Till andra, till tingen, till livet och till Gud.

Men när jag får vara den jag är, och du får vara den du är. När vi slipper att krypa, vare sig inför varandra eller Gud. När vi slipper vakta, både på oss själva och varandra. När vi slipper låtsas att vi är någonting annat. Ja, det är väll då, det är väll då vi kan få uppleva en känsla av frihet.

Blott i det öppna har du en möjlighet, sjunger vi i en av våra psalmer. Och kanske är det så, för låser du om dig, kvävs och förtvinar du.

Ut i det fria skall du med Herren gå. Kraften fullkomnas, mitt i din svaghet då."

Vägen till livet, det liv som vi kanske längtar efter, men inte riktigt lyckas nå. Och var det här allt frågor vi oss. Var det bara det här som var meningen? Som om vi levde i

nån slags ständig 50-års kris. Som om livet ständigt verkar ligga framför. Som ett redan, men ännu inte. Vi sträcker oss emot det, men lyckas inte riktigt omfamna. Kanske är det så att vara människa, kanske är det att leva i ett redan, men ännu inte.

Och är det inte det som evangeliet också säger. Livet är som det är. Det är ont och det är gott, det är skratt och det är gråt, det är liv och det är död. Och det livet det verkar ingen av oss komma ifrån, det är också så att vara människa. Men säger evangeliet, det finns också ett ännu inte. Det finns något som väntar, det finns nått som ligger framför, som ständigt verkar ligga framför.

Ännu ser vi en gåtfull spegelbild; skriver Paulus, men då skall vi se ansikte mot ansikte. Ännu är min kunskap begränsad; då skall den bli fullständig som Guds kunskap om mig.

Men nu består tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken.